

1. Fejezetfejezet

Ádám

A felhők ~~közül-mögül~~ előbukkanó Nap halvány fénye lassan világítja meg a Kotyogós asztalait. Ez a hely a kedvencem a városban. Amikor csak tehetem, leülök egy mogyorós latt~~é~~-t elfogyasztani. Van, hogy egyedül, ~~vagy van, hogy~~ a barátaimmal.

Olyan csendes itt minden. Bár a Kotyogós Árnyvölgy legkedveltebb helye, ilyen korán még csak nagyon kevesen térnek be. Pedig ha tudnák, mit is hagynak ki! A frissen sült almáspite illata, ~~ahogy a kering a~~ levegőben ~~kering~~. A különböző erősségű, és pörkölésű kávék aromája ~~tör fel~~, ahogy a daráló legyőzi őket.

Sokszor töprengtem rajta, mit is szeretek annyira a helyben. Talán azt a teraszt, amin éppen most is ülök. A Kotyogós egy része a folyóra épült, egy hosszú stég~~re~~, amely benyúl pár méterre a vízbe. A kávézó főleg este nyújt lenyűgöző látványt, amikor a part mentén felkapcsolódnak a fények, és a halvány lámpák, ~~illetve a fényfüzerek~~ visszacsillognak a víztükro~~n~~. — A Csillag patak csendesen hömpölyög alattunk, miközben a barát~~aimmel~~ a fényfüzerekkel díszített, ezerféle dísz tárggyal teletűzdelt kis sarokban beszélgetünk. Legalábbis általában ez így szokott lenni. De ebben a pillanatban nem. Beköszöntött az ősz. Az iskola első hete már a hátunk mögött van, de most kezdődik csak az igazi szívás. Tanulás, tanulás hátán. Főleg, ha az ember végzős az Árnyvölgyi Gimnáziumban.

A távolban, a patak túloldalán, messzebb a várostól helyezkedik el az Árnyvölgyi vár, mely méltó emléket őriz a középkorban errefelé dúlt csatáknak, és a katonák~~nak a~~ lelkét is magában tartja, akik hőiesen küzdöttek a vidékért. A vár ma már inkább csak romokból áll, omlásveszély miatt nem is járható, csak a távolból lehet megsejteni. Pedig mennyi történetet hall az ember róla! — Hogy még ma is szellemek őrzik, ~~mert a-A~~ lelkek nem nyugodtak meg ~~és stb~~. Persze lehet, hogy ~~ezt~~ csak az írói agyam nagyítja fel bennem, de hiába. Aki író, annak sosincs csend a fejében. Egy évvel ezelőtt jelent meg egy fantasy regényem, amely ~~elmondhatom~~ nagy sikert aratott. Bár csak azt érezhetném, hogy az enyém az érdem. Végre, csak egyszer. De ez sosem lesz így. Nem, amíg Ő azt nem mondja. De Ő már nem ~~mond~~ semmit, ~~Ő már nem~~.

Érzem, ahogy a zsebemben rezeg a telefonom, gyorsan előszedem, ~~és rábökök az olvasatlan üzenetre~~. Máté ~~volt~~-az, a legjobb barátom. ~~Azt hiszem ezt nyugodtan kimondhatom~~. Óvadás korunk óta ismer~~tem~~ őt, szinte ~~nem volt~~nincs nap, hogy ne találkoztunk ~~volnának~~ az iskolán kívül.

Gyorsan rányomok az üzenetre.

„Szia! Kihagyom a mai napot a suliban! Este mindent elmesélek, hívd össze a többiek a Kotyogósba!”

Hangosan felkacagok, de nem örömben, inkább irigykedem. Máté rendszeresen hiányzik a suliból. Már ~~egészen~~-tavaly óta. És a tanárok, mintha csak szemet hunynának ~~ez felette~~.

[D1] megjegyzést írt: Ezek alapvetően nagyon jó elemek, hiszen az illatok, ízek stb. segítenek abban, hogy előbbé tegyék a helyszín leírását. Viszont ebben a formában csak felsorolod őket, de nem kapsz hozzájuk érzeteket, ami igazán közel hozná az olvasót. Milyen érzeteket, érzeteket ad az almáspite illata, a kávék aromája? Hogyan érzékeli őket Ádám? Az almáspite édes, a kávé szúrós szagú? Esetleg már érzi az ízüket a nyelvén? Használd a különböző érzékszerveket, tedd velük étellel telibbé a szöveget! Másrészt pedig a mondatok hiányos szerkezetűek, az állítmány ebben a formában nincs meg bennük. Mintaként átalakítottam őket, de variáld kedvedre őket.

[D2] megjegyzést írt: Irodalmi szövegben az ilyen kifejezéseket érdemes kerülni.

[D3] megjegyzést írt: Milyen igaz! :D

[D4] megjegyzést írt: A „mond” két d-vel a felszólító mód.

[D5] megjegyzést írt: Nagyon jó, erős utalás.

[D6] megjegyzést írt: Kétszer nyom rá az üzenetre, ezért az egyiket kivettem.

[D7] megjegyzést írt: Az ilyen gondolatok olyan benyomást keltenek, mintha direkt az olvasónak mesélnél, úgy mond „kifelé”. Szerencsésebb ezeket kihagyni, mert kiszakíthatja az olvasót a szövegből. (Egyébként: A mondat szerkezet miatt itt olyan, mintha azt támasztaná alá, hogy Máté kereste őt, nem azt hogy Máté a legjobb barátja, emiatt mindenképpen javításra szorulna.)

Újra rezegni kezd a telefonom. Ezúttal Peti keres. A parkolóban várnak rám Vivivel, a barátnőjével. Gyorsan lehúzom a maradék kávémat, és felkapom a táskámat a lábam mellől.

Ahogy a pulthoz lépek, látom, hogy Virág, a pincérlány, éppen beszélget valakivel, de hamar felém néz, és oda is áll a pénztárhoz. Kifizetem a kávé, és elvitelre becsomagoltatok egy szelet almáspitét.

Kilépek az ajtó~~n~~_t, és elindulok a ~~park másik végébe, ahol a~~ parkolók ~~vannak felé~~. Egy hosszú sétányon keresztül vezet az út egészen a város szívébe. De sosem vagy egyedül, hiszen a Csillag patak végig ott folyik melletted a sétány közvetlen közelében.

A sétány vége a város közepén egy hatalmas szökőkút elé vezet. Egy várvédő katonát ábrázol a kút közepén álló szobor, egy ~~nagy hatalmas~~ karddal a kezében. Peti és Vivi ~~ott állnak~~, kéz a kézben. Amikor rám néznek, elmosolyodnak. A templom harangja hangos lármát csapva értesít mindenkit, hogy itt az ideje bemenni a hatalmas, ódon épületbe.

Anna

Nyolc óra múltott két perccel. A fenébe, már megint elkések. Nem kellett volna olyan sokáig fennmaradnom, de hiába, van, amiért megéri a másnapi szenvedést elviselni.

Az egyik folyosón éppen-hogy el tudok ugrani egy kivágódó ajtó elől. Ahogy befordulok a második emelet jobb szárnyába, már szinte hallom, ahogy Krassai tanár úr szépen elmondja a monológiát a mai fiatalokról, és arról, hogy mennyire nem tiszteljük a pontosságot. Én majd csak ~~bólgatokból~~ bólgatok, mint ~~egy~~ a kiskutyás dísz anya autójában, és leszegett ~~szemmel-fejjel~~ a padlót bámulom. Amikor meg a tanár úr elhallgat, oldalra fordulok, és Máté majd széles mosollyal fogad.

Majdnem minden így is történik kivéve, hogy Máté nincs a helyén. Egy gyors pillantást vetek Ádám felé, aki a szomszédos padsorban ül. Csak legyint egyet a kezével, amiből tudom, hogy Máté ma sem jön iskolába.

Furcsa, tegnap este még semmi baja nem volt. Remélem, nem mondtam semmit a vacsorán, ami miatt rosszul érezte magát.

A hátamon ekkor egy toll végének a böksét érzem. Ahogy megfordulok, Vivi ~~kíváncsi~~ kíváncsi tekintete fogad.

Kérdeznie sem kell semmit, pontosan tudom, hogy a késésem okára kíváncsi. Éppen sutognék neki valamit, amikor egy ismerős krakogásra leszek figyelmes. ~~Tisztában vagyok vele, hogy~~ Krassai tanár úr éppen az asztalom előtt áll, és szúrós tekintettel méreget.

– Kedves Anna, nem elég, hogy nem ér be időben az órámrá, még a többi tanuló figyelmét is elvonja a tanulás~~tól~~_{tól}? Mondhatom, szép dolog.

Szóra nyitom a szám, de inkább vissza is csukom. Felesleges volna mondanom bármit is. A pálcát már eltörték felettem. Halkan, leszegett fejjel bocsánatot kérek, és előveszek egy tollat, hogy én is elkezdhessem a jegyzetelést.

[D8] megjegyzést írt: Itt még az áll, hogy a parkolóban várják (néhány megjegyzéssel később írom a többi).

[D9] megjegyzést írt: Nagyon hangulatos kép, csak azért húztam ki a végét, mert a rövidebb mondat itt ezt erősebben adja át.

[D10] megjegyzést írt: A szóismétlés miatt javítottam, de ez csak egy ötlet rá.

[D11] megjegyzést írt: Hol vagyunk most? Ádám egészen beszélt a városközpontba, vagy csak a kávézó melletti parkolóig ment? Néhány bekezdéssel feljebb az áll a szövegben, hogy Vivi és Peti a parkolóban várják Ádámot. Ha a központig megy mégis, akkor milyen messze van a Kotyogóstól a központ? Ezt le kellene tisztázni.

[D12] megjegyzést írt: Ha ezt a kifejezést „alig” értelemben használod (azaz alig tudott elugrani), akkor egyben kell írni.

A kicsengetés után a többiekkel kísértélunk az udvarra, a Szélesszéles, fákkal tarkított parkba, amely tele van padokkal, a pihenő diákoknak. Kifejezetten kellemes, a fák árnyékában ülni, és beszélgetni, szinte elfelejtjük, hogy nagyjából tíz perc, és kezdődik minden újra.

Az egyik tölgyfa alatti, kékre festett pad mellett döntöttünk. Ádám mellé ülök, míg Vivi és a párja, Peti velünk szembe.

– Szóval ezen szerint Máté ma sem jött suliba? Hogy lehet, hogy ha nincs kedve, akkor nem kell jönnie? Igazán megérdemelné, hogy ezt ne ússza meg ennyivel! – jegyezte meg Peti.

Határozottan egyetérték vele. Máté mostanában nagyon sokat hiányzik, és őszintén nem hiszem, hogy mindig igazat mondott volna, amikor megkérdeztük a valós okát.

Tegnap este, amikor találkoztunk, még nem tűnt betegnek, sőt, kifejezetten jól éreztük magunkat.

– Én is csak ennyit tudok – feleli Ádám. – Viszont akkor mindenkinek jó a nyolc óra a Kotyogósban?

Bólintok. Éppen dolgozni fogok. Most már a második éve, hogy a Kotyogósban dolgozom, mint pincér, hogy egy kis mellékeshez jussak. Sajnos nekem nem adatott meg, hogy egy nagy, gazdag családba szülessék. Amióta apa elhagyott minket, anya sem-nem győzte ezt egyedül, és talán ezért is fordult azokhoz a szerekhez.

– Képzeltétek, mit hallottam! – szólal fel Vivi, ezzel kirángatva a gondolataimból. – Állítólag új igazgatónk lesz!

– Lecserélik, így egy héttel a sulikezdés után? De mégis miért?

– Én csak annyit hallottam, hogy állítólag valami bajba keveredett. Ha jól tudom, akkor több gyerek felvételijénél csalt, és egy kisebb összegért cserébe plusz-pontokat adott a vizsgán, hogy bekerüljenek.

Néma csend lesz úrrá a pad-körülön. A esendet-hallgatásunkat a csengő hangja töri meg.

– De ez csak pletyka, nem? – kérdezi Peti.

– Annyi biztos, hogy az igazgatónak mennie kell. Állítólag már keresik az utódját! Ez viszont teljesen biztos! Anya hallotta a templomban. És tudod, hogy több tanár is jár oda!

Vivi mellett sétáltam-sétálok a C épület felé, ami az udvar másik oldalán helyezkedett helyezkedik el. A matekóra következik. Sosem szerettem a matekot, én mindig is inkább a biológia és a kémia felé-iránt érdeklődtem, de ugye ez nem kedv kérdése.

Felbaktatunk az épület második emeletére. Ahol-ahol már látjuk a folyosó végén lévő termet. A fiúk jóval mögöttünk beszélgetnek valamilyen szuperhősös filmről.

– Szóval nem is mondtad, hogy miért késtél-el ma! – kezdi a faggatózást Vivi.

– Sokáig dolgoztam tegnap. Miután hazaértem, elindítottam egy sorozatot, és tudod, milyen vagyok, nem tudom abbahagyni, ha igazán érdekel.

Bízom benne, hogy ez a válasz megfelelő lesz neki, még ha egy szó sem volt igaz belőle. Sajnálom, hogy hazudnom kell neki, de még nem tudhatja meg senki. Ez csak Máté és az én dolgom. A közös titkunk.

A terembe belépve egy nagy meglepetés fogad. Az előttem lévő padban egy ismerős alak ül. Levente, a-A szokásos, szinte névjegyévé vált atléta van rajta, csak hogy mutogathassa a már két éve növesztett izmait, melyet két éve növeszt. Bár valóban látványos a fejlődés, mégsem ez az, ami meglep. Ahogy rám néz, mintha csak egy tonnányi követ borítanának a vállamra. Érzem hűvös, szúrós tekintetét. Nem mond semmit, nem is köszön, csak visszafordul Nándi felé, és folytatja a beszélgetést.

[D13] megjegyzést írt: Ez itt nagyon hirtelen váltásnak érződik. Inkább mondhatná itt, hogy Máté azt kérte tőle, hogy hívjon mindenkit a Kotyogósba, akkor egyértelmű, hogy nagyjából ugyanazt a gondolatot viszik tovább.

[D14] megjegyzést írt: Jó utalás, felkelti a figyelmet.

[D15] megjegyzést írt: Példa a szóismétlés elkerülésére.

[D16] megjegyzést írt: Ez is jó!

[D17] megjegyzést írt: Ezek nagyon jó elemek! Ilyenekből kellene több (bővebben a végén lévő összefoglalóban írok róla).

– Ez meg mit keres itt? – kérdezi kissé hangosan Vivi. – Nem megbukott?

~~Szemem~~ ~~Tekintetem~~ a föld felé irányítom, és lassan elindulok a helyemre, ami pont Levente padja mögött van. Bízom benne, hogy nem érzi, ahogy ~~végig őt méregetem~~.

Vajon mit keres itt? Mindenki hallotta, hogy megbukott. Persze ~~ezt~~ talán nekem a legkisebb meglepetés, hiszen én indítottam el a lavinát, ~~mely-ami~~ őt magával ragadta. De nem tehettem mást. Ha kiderül, hogy az ~~év végi vizsgára~~ az én jegyzeteimet használta fel, amit úgy kaptam egy régi itteni tanulótlól, akivel együtt ~~dolgozok~~ ~~dolgozom~~, akkor én is ~~megbukok~~ ~~megbukom~~. Így beárultam, hogy csalt. Szerencsére azonban ő nem úgy reagált, ahogy én azt gondoltam. Még azon a napon elégettem a papírokat, nehogy valaki is bizonyíthassa, hogy megvoltak a kérdésekre a válaszaim.

– Szerinted mégis mit akar Máté?

Vivi kérdése visszazökkent a valóságba.

– Te is tudod, hogy mindig kitalál valamit – válaszolom, miközben hevesen túrom a táskámat. – A fenébe, nem hoztam el a számológépet, pedig a tanár direkt kihangsúlyozta! Neked ~~sínes-nincs~~ még egy?

Vivi csak a fejét rázza. Ekkor belép a tanár, én pedig ~~rákvörös tekintettel~~ ~~égő arccal~~ nézek végig a hiányos felszerelésemre.

– Tessék, nekem ~~volt-van~~ egy plusz gépem! – hallatszik a mondat.

Amikor felnézek, Levente felém fordulva mosolyog, és átnyújtja a számológépét. Lassan elveszem, és ~~–~~ kipróbálok egy köszönömöt a számon. ~~–~~ A szemem sarkából látom, hogy Vivi tekintete engem fürkészik, és arra vár, hogy mondjak valamit, de szóhoz sem ~~tudok~~ ~~jutok~~ ~~ni~~.

Semmire nem emlékszem abból a matekórából. Végig csakis azon jár az agyam, hogy miért segít nekem Levente, ~~amikor én kis híján kirúgattam őt~~.

Ádám

Az eső úgy zuhog ~~ott-egész-délután~~, mintha csak ~~megnyitották~~ ~~megnyitottak~~ volna ~~a-egy~~ csapatot. Az ablaktörlőim nehezen végzik dolgukat, az egyre erősödő szél, és ~~a~~ csapadékmennyiség ellen.

Ahogy elindul ~~ok~~ a Fenyőliget utcában, elhajtok Mátéék háza előtt. Csak pár épület választ ~~jött~~ el őket tőlünk. A feljárón ott áll a tesója kocsija, de a szülei még biztosan ~~nem~~ ~~voltak~~ ~~nincsenek~~ otthon.

Rákanyarodok a Ligetvárosi útra, ami kivezet ~~ett~~ egészen a Kotyogósig. Az eső továbbra sem csillapodik. Lassan fél nyolcat mutat az óra. Ilyenkor már egyébként is sötétedik, néhol még fel lehet ismerni egy-egy csillagot az égen, de azok nem világítanak semmit sem, és már régen csak az autó lámpája mutatja meg előttem az utat. Elindítom ~~–~~ a kocsiban a rádiót, mert az esőtől ~~elálmosodok~~ ~~elálmosodom~~. – Éppen egy Bruno Mars szám szól, amit már kívülről fűjök. Feltekerem a hangerőt, és én is Brunoval együtt énekelem a Locked Out Of Heaven című dalt.

Felvillan a telefonom ~~a-mellettem~~ ~~lévő~~ ~~az~~ ~~anyós~~-ülésen. Ahogy odapillantok, látom, hogy az üzenet Mátétól érkezett. Félreállok az egyik fenyőfa mellé, és megnézem, hogy már megint mit talált ki. Nem okoz meglepetést azzal, hogy késni fog, mindig mindenholonnan elkésik. ~~Szinte~~

[D18] megjegyzést írt: Ha a föld felé irányítja a tekintetét, nem tudja Leventét méregetni.

[D19] megjegyzést írt: A magyar oktatási rendszerben nincs olyan, hogy év végi vizsga. Fontos, hogy év végi vizsga legyen, vagy lehet egy nagy jelentőségű témazáró is?

[D20] megjegyzést írt: Ez csak egy javaslat, nyugodtan variáld úgy, ahogyan neked jobban tetszik. Amire viszont figyelj, hogy a nézőpontkaraktered nem látja saját magát kívülről, ő nem tudja, hogy az arca rákvörös, de érezheti, hogy felforrósodik. Ez a testérzet erősebben is közvetíti az érzéseket, mint a külső leírása.

[D21] megjegyzést írt: A puskázásra gondolsz, vagy történt valami más is? Azt túlzónak érzem, hogy egy puskázás miatt kirúgjanak valakit, ha pedig valami másról van szó, akkor arra most érdemes lenne betenni egy plusz utalást.

[D22] megjegyzést írt: Érdemes megfontolni, hogy bekerüljenek-e ilyen popkulturális utalások a szövegbe. Hamar elavulhatnak, ugyanakkor vannak olvasók, akik kifejezetten szeretik az ilyesmit, és segít elhelyezni a történetet az időben.

már tipikus Máté. Néha nagyon fel tud bosszantani, hogy mindig mindent megúszik. Az előző este után nem sok kedvem van találkozni vele. Szívem szerint lemondanám az egészet, de nem akarom, hogy kiderüljön az igazság. Inkább csendben szenvedek tovább, és bízek-bízom benne, hogy Máté megkegyelmez nekem.

Éppen a refrén szól, amikor bekanyarodom a Kotyogós parkolójába. Kicsit örülök neki, hogy nem sok autót látok. Talán így Anna is előbb tud hozzánk csatlakozni.

Az ajtón belépve nem fogad meglepetés. Egy-két asztalnál ülnek csak, és ők is már igencsak az italuk végén járnak. A Kotyogós egészen este tízig nyitva van, és az elmúlt időben többször előfordult, hogy a többiekkel megvártuk, míg Anna végzett, és együtt indultunk haza. Anna és Vivi szinte egymással szemben laknak, így megéri nekik, addig is pletykálhatnak, amíg Peti hazadobja őket autóval. Én általában Mátét viszem magammal, vagy fordítva, ha el tudta-tudja csenni a tesója autóját. Mi ketten a város másik végén lakunk, így gyakran reggel is együtt megyünk, már-persze csak, ha Máté éppen nem döntött úgy, hogy ő szabit vesz ki aznapra.

A pult mögött megpillantom Annát, aki éppen Szonjával beszélget. Amikor észrevesz, integet. Leülök a szokásos helyünkre az ablak mellé, ahol az ablakra egy hatalmas aranyszínnel festett tölgyfa díszelgett. Perceken belül már előttem is van a forró, gőzölgő mogyorós latte, anélkül, hogy rendeltem volna.

- Esetleg egy süteményt hozhatok az Úrnakúrnak? – kérdezi nevetve Anna.
- Köszönöm szépen, asszonyom, nem kérek, tudja, várok valakit!
- Ó, csak nem randevúja lesz a fiatalembernek?
- Nem túl kíváncsi magácska?

Mind a ketten hangos nevetésbe kezdünk. Nem tagadom, a mosolya, az, ami miatt annak idején beleszerettem. Bárcsak lenne volna bátorságom, hogy elmondjam neki. De túl lassú vagyok.

- Mondja, kedves, meddig dolgozik ma, záróráig?
- Ha tudni szeretné – emeli fel a fejét – csak kilencig, utána szabad vagyok. De sajnos már idegérkeztem egy baráti társasághoz.
- Milyen kár! – jegyzem meg, és még jobban elnevetem magam.

A szomszéd asztalnál két idősebb nő ül, és szinte kidülledő szemekkel szemmel figyelnek minket, mintha csak egy szappanoperát néznének a tévében.

A bejárati ajtó kinyílik, és Viviék lépnek be rajta. Az idő odakinn egyre rosszabbra fordul. A csillagok eltűntek, és helyüket az összefüggő, sötét égbolt vetteszi át. A viharos felhők magukkal hozzák a hideg, erős szelet, amely egyre jobban tépázza-tépi a part menti fákat. Vivi és Peti csuromvizesen lépnek mellém. Anna gyorsan hoz nekik egy-egy törölközőt, amit szinte azonnal vízessé is változtatnak.

Leülnek, és azonnal rendelnek maguknak. Vivi a szokásos epres-citromos teát kéri, Peti pedig a névjegyévé vált dupla eszpresszót.

Lassan Anna is csatlakozik hozzánk.

- Legalább tudjuk, hogy Máté ma merre csavargott?
- Nem árulta el – felelem. – de De biztosan nagyon fontos lehet.
- Ugyan, Máté minden ok nélkül is szeret kimaradni az iskolából! – szólal meg Vivi, miközben beleharap a teája mellé kapott kis sütibe.

– Nem gondoljátok, hogy meg kellene őt viccelni-leckéztetni? – kérdezi Peti. – Az egész annyira igazságtalan!

[D23] megjegyzést írt: Szóval Ádámnak még több titka van? Ez nagyon ígéretes.

[D24] megjegyzést írt: Ezt nem egészen értem. Az ablaküvegre festették, vagy az ablak mellett van egy festmény? Pontosítani kellene a megfogalmazást.

[D25] megjegyzést írt: Itt az érzés kifejezését meg kellene erősíteni egy kis testérettel. Mit érez Ádám, mikor látja Annát nevetni? Gyorsabban ver a szíve? Kellemes meleg önti el? Pillangók verdesnek a gyomrában? Esetleg erősebb benne a félelem, és leveri a víz? A testéretnek nemcsak az olvasó és a karakter közötti távolságot csökkentik, de plusz tartalmat is adhatnak a szöveghez, ha jól használjuk őket.

[D26] megjegyzést írt: A magyar nyelvben a páros testrészeket egyes számban használjuk.

[D27] megjegyzést írt: Azért szúrtam be ide, mert jobb rögtön megtudni, ki a megszólaló, mint utólag megmagyarázni.

- Mégis mire gondolsz? – kérdezem ~~Petit~~.
- Nem is tudom, csak úgy mondtam. Valahogy meg kellene ~~szivatni-szivatni~~ a csávót, nem?
- Ijesszük meg! – veti fel ~~az ötletet~~ Vivi.
- Tudod jól, hogy nem félős. A horrorfilmekben is csak nevetni szokott – válaszolja Anna. Ebben igaza van. Máté aztán nem volt egy ijedős fajta.
- És mi lenne, ha máshogy ijesztenénk meg?
- Mindannyian kérdően tekintünk Petire.

– A múltkor a srácokkal a teremből megszivatunk egy fiút, aki szteroidozott. ~~Egyikünk beöltözött egy kapucnis felsőbe, és rátámadt éjszaka, a srác konkrétan sírva könyörgött az életéért. Utána persze elnézést kértünk, és mondtuk, hogy vics, de látnotok kellett volna – mondja mosolyogva-majd mosolyogni kezd.~~

Nem szerettem az ilyen ~~szivatásokatszivatásokat~~. De az is igaz, hogy Máté megérdemelné, főleg a tegnapi este után.

- Végül is, azt nem tudja, hogy ti is itt vagytok! – jegyzem meg.
- Ezzel mire célzol?
- Peti, rajtad kapucnis pulcsi van, ~~te eljátszhatnád, hogy megkéselsz engem, ha nem adja oda a telefonját, meg a pénzét. Én lemegyek az állomásra, ott megvárom őt, te meg kicsit feljebb vársz ránk.~~
- Ez túl durva, ilyet ne csináljunk! – vágja rá azonnal Anna.
- Szerintem se kellene.
- Benne vagyok! – kiabálta Peti.

A lányokat gyözködjük még egy kicsit, de azért pár perc múlva megpuhulnak, és belemennek.

Újra az órára pillantok. Lassan negyed tíz. ~~A helyi vonatállomás alig egy köpésre, gyakorlatilag a kávézó másik oldalán található, így nem kell rohannunk. Peti rendezi a számlánkat, amíg Anna és Vivien elmennek mosdóba. Petivel kiállunk a teraszra. Segítünk becsukni az esernyőket a másik pincérnőnek, aki már annyira elázott, hogy a csúszós keze közül mindig kiosonnak a kötelek. Petinek van esze, legalább ő felhúzza a kapucnis felsőjét, így nem ázik el úgy, mint én és a pincérlány. Miután a lányok csatlakoznak hozzánk, elköszönünk és kísértelünk a zuhógó esőbe.~~

Beállok a vasútállomáson lévő, romos váróterembe. Árnyvölgy számos része kivételesen gyönyörű, azonban vannak ~~részeliolyan helyek~~, mint például a vasútállomás, amelyek a város sötét pontjai. A többség ma már nem ezzel közlekedik, így a helyiek nem látják szükségességét a felújításának. Pedig régen, emlékszem, amikor kicsi voltam, ez egy szép hely volt. A falakon nem voltak graffitik, a kuka még a helyén volt. A váróterem falán helyi művészek festményei voltak. De az az idő elmúlt. És az, ami valaha szép volt, ma már elhagyott, kopott és kissé ijesztő is.

Minden úgy is történik, ahogy ~~eltervezzük elterveztük~~. A lányok a dombon, egy kicsit feljebb bujkálnak a sarkon, Peti pedig ~~kicsit~~ lejjebb, az egyik bozótosnál áll, felhúzott kapucnival. Én lesétálok a domb alján lévő állomásra, ahol várok a vonat érkezésére.

A homlokzaton himbálózó lámpa tétova fénye ~~szinte~~ alig világít meg bármit is. Egyedül állok a sötétség kellős közepén. Hogy ne ázzak el, kissé beljebb sétálok. Leülök a váróteremben lévő rozoga padra. Egy sorban hiányzik róla a fa, de azért az én súlyomat még elbírja. A távolban már hallani lehet a vonat zötykölődését. A váróterem előtti ~~árkok~~ már tele vannak, így

[D28] megjegyzést írt: Ez elég erős, és nem éppen pozitív képet fest Petiről. Erdemes elgondolkozni, hogy milyen képet akarsz róla kialakítani az olvasóban. Ha az a cél, hogy ne legyen rokonszenves, akkor érdemes lenne a többieknek visszacsatolniuk rá valamilyen módon, hogy ez a fajta ugratás nincs rendben.

[D29] megjegyzést írt: Ez is elég erős, és itt legalább Anna azonnal visszacsatol a túlzásról. Itt is érvényes, hogy az egyik főszereplőt nem célszerű ilyen negatív fényben feltüntetni (utána pedig a többieket is azzal, hogy beleegyeznek). Érdemesebb lenne kevésbé drasztikus ijesztgetést kitalálni.

[D30] megjegyzést írt: Máté honnan jött? Nem tesz róla említést a szöveg, hogy miért pont a vonatállomáson várják (elvileg a városból jön ő is), hogy gyalog vagy kocsival érkezik-e majd, hogy megbeszélték-e vele a többiek, hogy hol várják. Így Máté igazából csak megjelenik, de nem értjük, honnan, erről némi magyarázatot kell rakni a szövegbe.

[D31] megjegyzést írt: Ebből azt feltételezem, hogy többen is vannak, ezért szúrta be, hogy a másinak.

[D32] megjegyzést írt: Nagyon jó, ha használsz valamilyen költői képet a szövegben, csak arra figyelj, hogy a képnek odaillő jelentéstartalma legyen. Az oszónás egy lassú, óvatoskodó cselekvés, ide nem igazán illik.

[D33] megjegyzést írt: A hely hangulatát testérzetekkel is meg lehetne jeleníteni. Például futkos Adam hátán a hideg, ahogy a kihalt, leharcolt váróteremben áll.

[D34] megjegyzést írt: Erre gondoltál?

~~az~~ nem ~~tudja-tudják~~ elvezetni a sok vizet. ~~Elkezd villámlani~~ Villámlik. Az ég hangosan morog. Talán a vonat hangját próbálja utánozni. Ahogy megérintem a pad alját, ~~érezem-éreztem~~, hogy valami ragacsos dolog ~~teljesen~~ rátapad a kezemre. Előveszek egy zsebkendőt, és megtörölöm a kezem, de így sem ~~volt~~ jobb. Körbenézek, és meglátok egy kidőlt kukát. Elindulok felé. Közben már megpillantom a vonat lámpáinak fényét.

Amikor a kukához érek, hallom, ahogy a három vagonból álló járat komótosan lefékezik, majd az ajtajai lassan, nyikorogva kinyílnak. Hirtelen megszédülök, és ~~érezek valamit, egy~~ éles fájdalmat ~~érezek~~. A távolban hallom, ~~ahogy~~ Máté ~~kiabálását, ahogy~~ a nevemet kiabálja. Hallom, de nem tudok semmit sem tenni. Újra hallom a kiabálást, de már nem a nevemet kiáltja. Teljesen tehetetlen vagyok. Egyszer csak minden elsötétül előttem.

[D35] megjegyzést írt: Ez is nagyon jó, erős hangulatot fest.

[D36] megjegyzést írt: Hol érzi? A tarkóján, a hátán, a lábában?

Kedves Chris Simon!

Egy sötét titkokra és kalandokra épülő regény izgalmasan záródó első fejezetét olvashattam.

Jó érzékkel helyezed el a szövegben a titkokra való utalásokat, így már az első fejezet alapján sejtheti az olvasó, hogy a későbbiekben minden bizonnyal nyomozásra, egymás titkainak leleplezésére, a karakterek közötti feszültségre számíthat. Ezen kívül megjelenik a szerelmi szál ígérete is a mellékszereplők párkapcsolatában, illetve Ádám Anna iránt táplált platói szerelmében is.

A nézőpontkarakterek és a barátaik is tinédzserek, a szövegre viszont nem jellemző egészében a korosztályra jellemző, tipikus Young Adult hangvétel, Ádám nézőpontja inkább egy kissé koravén érzetet ad, Annánál viszont megjelenik a csacsogósabb, fiatalosabb hangszín, tehát elkülönül a két nézőpont hangja. A nyitás alapján idősebb kamaszoknak, esetleg fiatalabb felnőtteknek szólhat a regény.

A szöveg alapján kevés helyzetben használod a testérzeteket. A zsigeri érzetek és az érzékszervi benyomások használata csökkenti a narrációs távolságot – egyszerűen mondván ez annyit jelent, hogy az olvasó sokkal közelebb érzi magát tőlük a nézőpontkarakterhez, megéli a szereplők érzéseit, érzelmeit; és a történet hangulatteremtésében is lényeges szerepük van. Néhány helyen alkalmaztál ilyeneket, azt példaként megjelöltem a szövegben is.

A zsigeri érzetek például a hevesen dobogó szív vagy a görcsbe ránduló gyomor, testérzet még a remegés, a hőhatások vagy a fájdalom érzékelése stb. Ezeket érdemes akkor használni a szövegben, amikor a nézőpontkaraktered valamilyen erősebb érzelmet él át. Megjelöltem néhány helyet a szövegben, ahol különösen fontos lenne a testérzetek használata (pl. amikor Ádám arról gondolkodik, hogy szereti Annát), azokon kívül pedig gondold át, hogy mikor foglalkoznak a szereplők érzelmileg erős, illetve nekik és a történet szempontjából fontos gondolatokkal, eseményekkel. Például amikor valakinek eszébe jut a titka, amit szégyell, előnetheti az arcát a forráság, leverheti a víz; ha megrémül, hogy valaki leleplezheti, akkor összeszorulhat a torka, ijedtében remeghet a lába stb. Ezek a kifejezések az olvasót érzelmileg bevonják a történetbe, hogy átélethető legyen számukra is a karakterek érzelmi útja.

Az érzékszervi benyomások közül legalapvetőbb, hogy a látást használjuk, de sokkal előbbé és hangulatosabbá válik egy szöveg, ha a többi érzékszervre (tapintás, ízlelés, bőrérzetek, hallás) is támaszkodunk. Például amikor az első jelenetben az almáspite illatát

említed, ugyan mindannyian tudjuk, milyen az illata az almáspitének, de ha nem társul mellé egy érzékszervi benyomás, akkor az olvasóban nem fogja előhívni az illat vagy az íz emlékét. Ugyanígy amikor a romos vonatállomáson tartózkodnak a főszereplőink, a helyiségnek lehet dohos szaga, a felborult kukából kiömlő szemétnek erős bűze, Ádám érezheti az átázott felsője hűvös tapintását a bőrén. Amikor azt írtad, hogy az ég hangosan morog, az egy erős hangulatteremtő elem volt, ami a hanghatásra épült, ilyeneket kellene még beletenni a szövegbe.

Amiket az előbbieken felsoroltam, azokat természetesen nem muszáj pont ugyanígy beépítened. Ezeket példaként hoztam, variáld őket kedvedre a szövegben.

A szövegben időnként átváltottál múlt időbe, ezeket javítottam. Stilisztikai szempontból a legtöbb javítás a mondatokat gördülékenyebbé teszi, néhol az volt a benyomásom, hogy különválasztasz két tagmondatot, amik inkább egybe tartoznak. Ezeket legkönnyebben úgy veheted észre te magad, ha megpróbálsz hangosan felolvasni a szöveget, és megfigyeled, hol vannak azok a mondatvégek, ahol szinte nem is tartasz szünetet, úgy folytatod a következő (általában rövid) mondattal. Ezen kívül több helyen a pontatlan megfogalmazásokat javítottam.

Összességében ezt egy ígéretes nyitásnak érzem, érdekes karaktereket alkottál erős háttérrel és komoly belső vívódásokkal, amik rengeteg konfliktus lehetőségét belebegtetik, illetve Ádám hirtelen ájulása is (talán leütötték?) kalandokat ígér. A nyelvi szint, habár néhol kissé pontatlanok a megfogalmazások, alapvetően jó, a szöveg könnyen olvasható, és helyenként felbukkan egy-egy jó hangulatteremtő elem. A testérzetek és a hangulatteremtés fejlesztésével lenne érdemes az elkövetkezőkben foglalkoznod.

Amennyiben kérdésed van, vagy valamelyik javításom oka nem egyértelmű, kérdezz bátran!

Köszönöm, hogy elolvashattam, és további kellemes írást kívánok!

Daremo